

ham den til videre Besørgelse i en lukket og forseglet Konvolut. Og du maa foreholde ham, at han bringer Tyrstrup den personlig og uden Opsættelse.«

Frøken Evaldsen, der sad i en tankefuld Stilling og holdt Haanden under Hovedet, havde med en Række Nik tilkendegivet sin Forstaaelse. Hun læste Skrivelserne endnu engang igennem, dennegang langsomt, Ord for Ord, og faldt saa igen tilbage til sine egne Tanker.

»At de har vovet det!« udbrød hun, mens Haanden nu sank ned paa hendes Knæ. »Og at tænke sig, at der ikke er een af hele Flokken, som ikke skylder dig alt, hvad han er. Tyrstrup, Ludvigsen, Bohse, Højbo, Tanning. Og nu svigter de dig alle sammen. Den ene efter den anden. Paa den lumpeneste Maade.«

»Naa, hvad Tanning og Bohse og de andre Æsler angaar, saa har jeg aldrig ventet mig andet af dem. De Folk kendte jeg straks paa Skrydet. Men at jeg saa længe lod mig gaa under Øjne af Tyrstrup, det ærgrer mig unægtelig. Han gik der saa tyk og godmodig og spillede den trofaste med lange Haandtryk og milde Øjne. Endnu da jeg sidste Gang forhandlede med ham efter Valgkampagnen, lod jeg mig besnakke af ham. Han talte netop dengang om Provst Broberg og gjorde sig mange Anstrengelser